

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

Ἔτος δευτέρον.

Ἀθήναι, 1 Σεπτεμβρίου 1883

Ἄριθ 7 + 140

ΠΕΡΙ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΥ

Σὰν μοναχογιὸς ἡ μάνα μου, μ' εἶχε χαϊδεμένο καὶ δὲν μ' ἐστελνε σχολεῖο νὰ μὴ στενοχωριοῦμε, καὶ μάλιστα ἀπὸ μιὰ μέρα ποῦ μοῦ τῆς ἔβρεξε ὁ δάσκαλός μου Καρχαμάνος μὲ μιὰ βίτσα καὶ ἀρρώστησα μιὰ βδομάδα.

Ἦμωνα δώδεκα χρονῶ γαῖδουρι καὶ δὲν εἶχα ξεσκολίσει οὔτε τὰ ἡμικύκλια, εἰζερα ὅμως καὶ ἔγραφα μὲ καρκατζέλες ὄχι μόνο τὸνομά μου, ἀλλὰ καὶ ἐπιστολαὶς γραμματίων, καὶ ἤμουν ὁ γενικὸς γραμματέας τῆς γειτονιάς μου, ὡς ποῦ κατάντησα νὰ γράφω καὶ τὰ ραβασάκια τοῦ ἐνούς καὶ ἄλλου κοριτσοῦ.

Τέλος πάντων δώδεκα χρονῶν εὐδόκησε καὶ πῆγα στ' ἀλληλοδιδασχτικὸ καὶ τὸν πρώτο χρόνον προβιάσθηκα στὸ ἐλληνικὸ μ' ἀρίστα, ρίχτηκα μὲ τὰ μούτρα νὰ τὰ μάθω ὅλα τὰ γράμματα μαζωμένα, ὡς ποῦ κατάντησα ἀπὸ τὴν ἐπιμέλειάμου νὰ

ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΣ.

πεταχτῶ μὲ λαθρεμπορικῶ τῷ τρόπῳ ἀπὸ τὴν πρώτη τοῦ ἐλληνικοῦ στή πρώτη τοῦ γυμνασίου, τὴν ὁποία ὅμως δὲν μπόρεσα νὰ πηδήσω τὸν πρώτο χρόνο, γιὰ τὴν τὰ μαθήματα τὰ εἶχα φορτώσει στὸν κόκορα, ἔστω μὲ τὸ νὰ καταγινώμουνα σὲ ἐρωτοδουλειαὶς, ποιήματα καὶ μυθιστοριματοδιαβάσματα.

Ὅταν ἤμουν στ' ἀλληλοδιδασχτικὸ σχολεῖο τόσο πολὺ ἐνθουσιαστήκα ἀπὸ τὴν ἐξωρία τοῦ Ὁθωνα, ὥστε ἐπίασα καὶ ἔγραφα μιὰ κωμῳδία μὲ κάμμιὰ πενηνταριά μέσα πρόσωπα, ἅμα ὅμως ἄκουσα ἀπὸ ἕνα φίλο μου, ὅτι ἐπειδὴ ἐπρόσβληνα τὸν Ὁθωνα μπουρῶσε νὰ μοῦ ἔκανε διαμαρτύρησι ἡ Βαβαρία, τὴν ἔκλεισα στὸ σουρτάρι μου.

Τῶριζα ἔπειτα στή ποιήσι καὶ στή μυθιστοριογραφία, ἔγραψα; ὅταν ἤμουν στὴν πρώτη τοῦ ἐλληνικοῦ, τὴν Ἡρωίδα τῶν Υαρρῶν, τὴν Κόρη τῆς Ἐρήμου τοῦ

στεγαγμοῦς, τὴν Χαρά, καὶ ἐπιχείρησα νὰ γράφω καὶ τὴν Περιγραφήν τῶν Ἀθηναίων, γιὰ τὴν ὁποία παιδεύομουνα δυὸ χρόνια μελετῶν στὴν ἐθνικὴ βιβλιοθήκη, ἀντιγράφοντας ἀπὸ δῶ καὶ ἀπὸ κεῖ, καὶ στὴν ἐσχάτη ἀπελπισία, ὅταν κουραζόμουνα ἀντιγράφοντας ἔκοφτα τὰ φύλλα τῶν βιβλίων καὶ τὰ θυλάκια, εἶχα ὅμως καὶ τὴν συνείδησι καὶ τὰ πῆγαινα πίσω καὶ τὰ τοποθετοῦσα μέσα στὰ βιβλία, ὅπου τύχαινε.

Τὸ πρῶτό μου μυθιστόρημα τὴν Κόρη τῆς Ἐρήμου ἀποφάσισα νὰ τὴν τυπώσω καὶ εὐγανα καὶ τὴν Ἀγγελία, ἀλλὰ ὁ δάσκαλός μου Α. Τόμπρας μούδωκε μιὰ ρομπατσίνια ἅμα εἶδε τὴν Ἀγγελία, καὶ μούπε νὰ κυττάζω τὰ μαθήμακτα, καὶ δὲν

κάνω ἀκόμα γιὰ συγγραφέας, ἀφοῦ δὲν εἰζερα οὔτε τὴ γραμματικὴ.

Στὴν πρώτη τάξι τοῦ γυμνασίου ὅταν ἔρτασα εἶχε βγῆ ἡ σατυρικὴ ἐφημερὶς Τραμποῦκος, ἡ ὁποία φιγουράριζε τότε, ἀμέσως ἔβαν ὅλα τὰ δυνατά μου καὶ ἔγραψα κἀτι τι ἀστεία, τὰ ὁποία ἐπέγραψα Φάρμακα ἀλάρθαστα, ἅμα δὲ τὰ εἶδα νὰ δημοσιευθοῦν στὸν δεύτερο ἀριθμὸ, πῆγα νὰ κατουρηθῶ ἀπὸ τὴν χαρὰ μου, καὶ περπατοῦσα στὸν δρόμο καὶ νόμιζα ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ἐμένα ἔβλεπε.

Ἄμα ποῦ πῆρα τὸ βάπτισμα τοῦ δημοσιογράφου, ποῦ νὰ κρατηθῶ; ἀμέσως ἔγραψα μιὰ κωμῳδία, τὸ Κάτοπτρον τῶν ἡ-

μερῶν μας, ἤτοι οἱ ἄνδρες, κατὰ τῶν γυναικῶν καὶ ἡ γυναί-
 κες κατὰ τῶν ἀνδρῶν, (καθὼς παρατηρεῖτε, αἰωνίως μὲ τῆς
 γυναίκες εἶχα νὰ κάνω), καὶ μοῦ τὴν τύπωσε ὁ Πέτρος Μω-
 ραϊτίνης, ἀλλὰ ἕνας φίλος συνομήλικος Γλυμενόπουλος μαζί
 μὲ τὸν μικρότερον Πομερέτ μοῦ πήραν ἀγγελίαις γιὰ νὰ μοῦ
 μαζέψουν συνδρομητάς, καὶ πήγαιναν οἱ μασκαράδες στὰ σπί-
 τια ζεστίπωτα, καὶ ἔλεγαν πῶς αὐτοὶ εἶναι συντάκται τῆς
 κωμωδίας μου.

Εἶχα μιὰ μανία πάντοτε νὰ βγάλω μιὰ ἐφημερίδα δική μου
 γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἰδιαίτερα τὴν ἐρωμένη
 μου ποῦ μὲ γέλασε, κείνη τὴν Συριανή.

Ἀρχισα πλέον ὅταν ἤμουν στὴν δευτέρα τάξι τοῦ γυμνα-
 σίου Σουρμελῆ ν' ἀνακατεύωμε σ' ὄλαις τῆς ἐφημερίδες.

Ἔστειλε διατριβαίς χωρὶς ὑπογραφήν στὸ Σκάνδαλο, στὸ
 Ἔθικόν Πνεῦμα, στὴν Σκοπιὰ, στὴν Ἀλήθεια καὶ στὸ Προσω-
 πειόν, ἡ ὁποία εἰς δημοσιεύοντο πάντοτε μὲ σχόλια κολακευ-
 τικά.

Ἔνεκα τούτου ἤμουν ὁ φωστῆρας καὶ ὁ φόβος τῶν συμμα-
 θητῶν μου; Δημοσιογράφος σοῦ λέει ὁ ἄλλος, ἐνόμιζα πῶς
 κρατοῦσα τὸν πάπα ἀπὸ τὰ γένηα. Στὴν ἐλάχιστη φιλονι-
 κεία τοῦς φοβέριζα ὅλους πῶς θὰ τοῦς περάσω στῆς ἐφημερί-
 δες, τῆς ὁποίας ἔλεγα πῶς εἶναι ὄλαις στῆς διαταγῆς μου.

Μοῦ κατέθηκε ἔπειτα ἡ ἰδέα νὰ βγάλω τὴν Ἐφημερίδα τῶν
 κυριῶν, ἀλλὰ ἔμεινα μόνο μὲ τὴν ἀγγελία, εὐχάνα ἔπειτα
 ἄλλη ἀγγελία γιὰ τὴν Περιγραφή τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἔμεινα ὡς
 σ' αὐτή.

Τότε εὐχανε τὸν Νεολόγο ὁ Σκαλίδης, τοῦ ρίχτηκα, τὸν
 βρῆκα δὲ ἀπάνω στὴν ὀνηρία του, βαριότανε νὰ γράψῃ, τοῦ
 ξεφούρνιασε τὸν πρόλογο τῆς Περιγραφῆς τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἔ-
 πειτα ἀφοῦ μὲ βρῆκε εὐκολόβολο, μοῦ φροτονότανε νὰ τοῦ
 γράψω, τὰ βάζακα τότε μὲ τοὺς κριτάς τοῦ ποιητικοῦ τοῦ Βου-
 ταινῶ ἀγῶνος, τὸν Βλάχο, τὸν Ραγκαβῆ καὶ τὸν Ὀρφανίδη,
 καὶ φώναζα καὶ ἔγραφα, ὅτι πρέπει ὅπως κατάντησε ὁ ποιη-
 τικός ἀγῶνας νὰ καταργηθῆ, γιὰ τὴν τίποτα ἄλλο δὲν ἔκανε
 πρὸς νὰ βραβεύῃ ἐξαμβλώματα. Καὶ ἔτσι κατάρθωσα καὶ
 ἔφαγα τὸν ποιητικὸν ἀγῶνα, ποῦ πήγαιναν τὰ λεπτὰ τοῦ
 Βουταινῶ στὸν βρόντο, γιὰ νὰ βραβεύωνται ποιήματα, τὰ
 ὅποια ὅταν διαβάξουν κάμμιὰ φορὰ οἱ ἀπόγονοί μας, θὰ λέν
 =Βρὲ τί βλακεία, ἔδειραν τότε τὴν Ἑλλάδα, καὶ τί μπου-
 φιδες ἦτανε οἱ καθηγηταὶ αὐτοὶ τοῦ Πανεπιστημίου;

Τούτκα ἐπὶ τοῦ παρὸν καὶ μεθαύριο σὰς περιδιαγράψω ὅλους
 τοὺς χαρακτήρας τῶν Ἀθηναϊκῶν δημοσιογράφων, ἀπὸ τὰ χέ-
 ρια τῶν ὁποίων πέρασα. Μὲ αὐτὰ ποῦ θὰ σὰς γράψω καὶ θάθυ-
 μώσετε καὶ θὰ γελάσετε γιὰ τὴν ἀθλιότητα ἐμῶν τῶν Ἑλλήνων
 ἐφημεριδογράφων καὶ θὰ μὰς ἐκτιμῆσετε ἀνάλογα μὲ τὴν
 μπαγαποντιὰ μας.

PENTH.

Τέλος πάντων δὲν θὰ βάνω γινῶσι οὔτε θὰ πάψω ἀπὸ τοῦ
 νὰ κάνω κουταμάρες.

Πάλι προχτὲς ὁ διάολος μὲ κούντησε νὰ πάω στὸ πανη-
 γύρι τοῦ αἰ Γιάνην τοῦ Ρέντη.

Πῆρα λοιπὸν γιὰ καγὸ καὶ γιὰ καλὸ καὶ καμπόσους φίλους
 ὄλα παλληκάρια, ὁ ἕνας εἶχε ἕνα ρεμπούλμπερ μαζί του ἀδειο
 ἐννοεῖται, ὁ ἄλλος εἶχε ἕνα μεγάλο σουγιὰ κολοκοτρῶνη ποῦ
 δὲν ἄνοιγε κ' ἂν τὸν ἐσπάζες, ὁ τρίτος μιὰ μαγκούρα σπα-
 σμένη καὶ δεμένη μὲ τὸν σπάγκο στὴ μέση, ὁ τέταρτος ἕνα
 ἀγκοῦρι μέσα στὸ μανίκι του, ὁ πέμπτος ἦτανε μ' ἕνα πα-
 ποῦτσι καὶ μὲ μιὰ παντούφλα κ' ἐγὼ μὲ τὴν ὀμπρέλα μου γιὰ
 νὰ μὴ μὲ πιάσῃ τὸ φεγκάρι καὶ μοῦ καψαλιάσῃ τὰ μούτρα.

Στὸ σταθμὸ ἔλαβα τὴν καλὴ εἰδήσι, ὅτι σὲ περιπτώσει ποῦ
 δὲν χωροῦσα μέσα στὰ βαγόνια, μὲ δεχότανε κατὰ χάριν ἐξαι-
 ρετικὴ ὁ ἐπιστάτης νὰ μὲ βάνῃ μέσα στὴν ἀποθήκη ἢ στὸ
 στοπ ρόπερ μαζί μὲ τὰ μπουλά.

Βρῆκα ὅμως κατὰ δυστυχίαν μου καὶ χῶθηκα σὲ μιὰ πρώτη
 θέσι. Ἀπέναντί μου εἶχα τρεῖς γυναῖκες, μὰ ταρντάνες ἢ δύο

καὶ ἡ ἄλλη νοστιμούλα. Καὶ ἦτανε καὶ γνώριμες καὶ ἔκανα
 πῶς δὲν τῆς γνωρίζω καὶ ἔκαναν πῶς δὲν μὲ γνώριζαν, καὶ
 βαστάξαμε ὅλη αὐτὴ τὴν πόζα γιὰ τὴν πρωτοχαιρέτιστα.
 Νὰ τί θὰ πῆ νὰ μὴ ξέρῃ τινὰς τὰ φραντζέλικα κοπιμάν.

Ὡς ποῦ νὰ φτάσωμε ἀπὸ τὸν σταθμὸ τοῦ Ρέντη ὡς τὴν ἐκ-
 κλησιὰ βγήκε ἡ γλώσσά μὰς, μιὰ σπιθαμὴ ὄζω καὶ φτάσαμε
 καὶ σὰν σκυλιὰ λαχανιασμένα.

Κόσμος καὶ ἄμαζες σὰν μυρμηγκία καὶ κἄτι κομματια, ὄχου
 ὄχου Μαρουκό μου, τὰ ἔβλεπα καὶ ξερογλυφόμουνα σὰν τὴ
 γάτα ποῦ βλέπει τὰ ψάρια.

Κατὰ διαβόλου σύμπτωσι συναπαντήθηκα μὲ κἄτι κλητῆ-
 ρας φίλους ποῦ ὁ ἕνας μὲ τραβοῦσε δεξιά καὶ ὁ ἄλλος ἀρι-
 στερά, εἰς τρόπον ὥστε νόμιζε ὁ κόσμος πῶς πρόκειτο νὰ μὲ
 πάρουν μέσα, ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι πήγαιναν νὰ μοῦ δεῖξουν ποῦ
 εἶναι τὸ καλὸ κρασί, ἀλλὰ κἄτι ἄλλοι τσαναμπέτιδες ποῦ μὲ
 γρούνισαν, φώναζαν ἀπὸ πίσω μου, —Νὰ, νὰ, ὁ εὐγενῆς κλέ-
 φτης ποῦ ἐκλεψε τὸν Ντέγκλερη, ἤθελαν τὰ μούτρα του καὶ
 πανηγύρι, ἀλλὰ καλὰ τὸν γράψωσαν.

Ὅτι καθίσαστε ἐρχονται πέντε ἐξ καὶ μαζί μ' αὐτοὺς καὶ
 ἕνας χοντρός γέρος, ἀρκαντάσης ἄνθρωπος, καὶ μοῦ λέει, ἐσύ
 εἶσαι ὁ Παληῖνθρωπος; —Καὶ τοῦ λέω, Ναι. Καὶ μοῦ ἀπαντᾷ,
 — Ἐσένα, δικάσου εἶναι αὐτὰ τὰ μούτρα ποῦ εἶναι ζου-
 γραφισμένα στὸν σημερινὸ Παληῖνθρωπο; — Ναι, καὶ πάλι
 τοῦ λέω. — Καὶ μοῦ ἀπαντᾷ πάλι ἐκεῖνος — Αἰ, τότε φίλε
 μο, μὲ συμπάθειο, τέτοια μούτρα ποῦ σὺχει καμωμένα ὁ
 ζωγράφος, ἐγὼ τᾶχω χεσμένα, ὄζω ἀπὸ τὰ μούτρα σου τὰ
 φυσικά. Μὰς κέρασε μιὰ ὄκα κ' ἔφυγε, βγάζοντας τὸ καπέλο
 του ὡς κάτω.

Ἄλλος πάλι, χοντρός κ' αὐτός, ποῦ διασκέδαζε στὸ πλάι
 μας μὲ τὴν οἰκογένειά του μὰς ἔστειλε ἕνα πιάτο χταπόδι
 ζυδάτο, ἐνῶ ἡ γυναῖκὴς του ξεκαρδιζότανε στὰ γέλια καὶ
 ἔλεγε, —δίνε του χταπόδι γιὰ νὰ μὰς περάσῃ αὐριο στὸν
 Παληῖνθρωπο. Καὶ εἶχαν δίκαιο, γιὰ τὴν βγήκαν ἀληθινάις.

Στὸ δρόμο συναπαντήσαμε καὶ τὴν κυρὰ δασκάλα καὶ φο-
 ροῦσε τὸ νυφικὸ τῆς σταχτὴ μεταξωτὸ φουστάνι, ποῦ βα-
 στοῦσε ἡ ὀρὰ του ἀπὸ δῶ καὶ ὡς τὸν Φαληρέα καὶ τῆς τὰ
 σήκωνε ἡ κόρη τῆς, τὴν ὁποία εὐχανε στὸ φρέσκο μικρὴ
 μικρὴ.

Ὅταν τὴν εἶδα νόμισα πῶς ἦτανε κάμμιὰ χρυσογαδάρενα,
 ἀλλὰ ἀπατήθηκα. Ἄνθρωποι εἴμαστε. Τὶ χρυσογαδάρενα, τί
 κυρὰ δασκάλα. Τὸ ἴδιο δὲν εἶναι;

Ἐκεῖ ἔμαθα ἀπὸ ἕνα παπᾶ, πῶς ὁ μόνος ποῦ ἐνήργησε καὶ
 ἔφαγε τὰ μανίκια του γιὰ νὰ μὲ μπάσουν φυλακὴ γιὰ τὸν
 Κουμπάρη, ἦτανε ἕνας κάποιος Κανελλίδης ποῦ ἔβρισε τὸν
 σωτῆρα του τὸν Τρικούπη, καὶ ὁ ὁποῖος προέτρεπε μὲ μιὰ ἀγ-
 γελία του στὸν Αἰῶρο νὰ δολοφονήσωμε τὸν Τρικού-
 πη, καὶ αὐτὸ τὸ πράγμα καὶ τὸ γράψιμο, ἡ κυρία Εἰσαγ-
 γελία δὲν τῷλαθε ὑπ' ὄψι, ἀλλὰ κάθισαν ἐμένα φυλακὴ γιὰ τὴν
 εἶπα στὰ χωρατὰ καὶ σὲ σατυρικὴ μάλιστα ἐφημερίδα ἕνα
 ἄνθρωπο, τρελόν.

Αὐτὰ κύριοι, λέγονται, κουμπιὰ τῆς Ἀλέξενας, καὶ τίποτα
 παραπάνω.

Κεῖ ποῦ κοθόμαστε, γιὰ νάρθωμε στὸ προκείμενο, περνοῦσαν
 ἕνα σύνταγμα κορίτσα καὶ γύρισε κλεφτάτα γιὰ νὰ δοῦν τὰ
 μούτρα μου, ἀλλὰ τὰ πήρε τὸ μάτι μου καὶ φώναζα, — Δε,
 αἰ, σὰς εἶδα.

Ξεκαρδίστικαν στὰ γέλια καὶ ἔφυγαν, κρύφτωντας τὰ
 μούτρα των ἢ μιὰ ἀπάνω στὴν ἄλλη, ἤθελαν νὰ τῆς κάνω ἔ-
 φοδο τοῦ Καρὰλῆ Δερβέν, ἀλλὰ ἔλα ποῦ εἶχαν καβαλλιέρους
 μαζί τους, καὶ μπορούσα νᾶτρωγα τὴν μπατάγια ποῦ ἔφαγαν
 οἱ φίλοι μας τούρκοι ἀπὸ τὸν Μαυροδῆμο.

Εἶδα καὶ ἕναν κερατόπιστο ποῦ σήκωσε ἕνα τραπέζι μὲ τὰ
 δόντια του καὶ μὲ τὰ μπουκάλια καὶ ποτήρια ἀπάνω καὶ χῶ-
 ρευσ. Μ' ἔπιασαν σπασμοὶ τριμερήτικοι, φανταζόμενος, ὅτι ἀ-
 φοῦ σήκωνε τραπέζι μὲ τὰ δόντια του, ἐμὲν θὰ μ' ἔπερνε

γιὰ ροδάκινο, ἔφυγε κ' ὄλο γύριζα νὰ δῶ πίσω μου μπᾶς κ'
 ἐρχότανε.

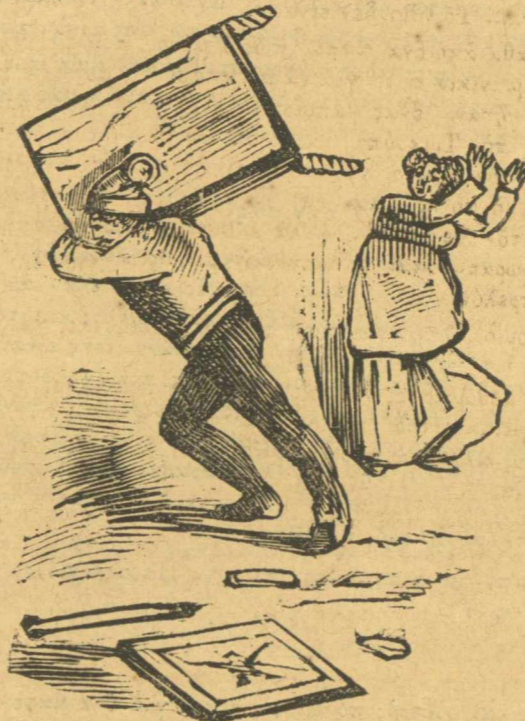
Ἡ προστατευομένη τῆς Νέας Ἐφημερίδας ρεμβάει μὲ τὸν
 Καμπούρογλο.

Ρώτησα ἂν συνέβηκαν τίποτα καυγαδάκια ἀπὸ τὰ συνει-
 θισμένα ποῦ γίνονται στὰ πανηγύρια, καὶ μοῦπαν ὅτι δια-
 τηρήθηκε ἄκρη τάξις καὶ ἀσφάλεια μ' ὄλαις τῆς χιλιάδες πα-
 νηγυριῶτες ποῦ ἦτανε κεῖ, ἔνεκα χάρις τῆς ἀγρυπνίας τοῦ βο-
 ηθοῦ τοῦ ἀγροτικοῦ ὑπαστύου κὺρ κυρίου..... καὶ
 τῶν κλητῆρων.

Τέλος πάντων τί θέλετε νὰ σὰς περιδιαγράψω; Τὰ πανη-
 γύρια τὰ ξέρετε, βιολιά, τραγοῦδια, μεθύσι, χωροί, τσιμπή-
 ματα, στριμώματα, ἀγριοκυττάματα, καυγαδάκια, σπασιμο-
 ποτήρια, ἐβίβα σου καὶ ἐβίβα μου, νὰ μὲ χαίρεσαι γυναῖκα
 καὶ νὰ σὲ χαίρωμαι, νὰ ζήσωμε, καὶ τοῦ χρόνου, βάρκα βρὲ
 διολάντζη, νὰ καὶ μιὰ συχνάτσα, ἀπὸ τὴν ὁποία ὡς καθὼς
 ξέρετε μοῦ χρωστάς τὰ ρέστα καὶ τὰ τοιοῦτα.

Εἶπια καλὰ, ἔφαγα καλλίτερο μαζί μὲ τοὺς ἥρωας συντρό-
 φους μου καὶ σηκωθήκαμε νὰ κάνωμε καὶ ἕνα γύρο νὰ δοῦμε
 καὶ τίποτα φρούτα. Ἐνας κλητῆρας μοῦχε κολληθῆ κοντὰ
 καὶ ἄλλος ἀπὸ πίσω, σὰν νὰ ἤμουν ἀπὸ ἀστυνομικὴ ἐπιτή-
 ρησι,

Στῆς βόλτες κἄτι ἄλλα κορίτσα μοῦ ρίχτηκαν καὶ πρὸ
 πάντων μιὰ ποῦ εἶχε κἄτι φρούδια σὰν τὰ μουστάκια μου,
 ποῦ ὅσο τὴν ἔβλεπα μούρχετο νὰ τὴν φάγω μαζί μὲ τὰ φου-
 στάνια τῆς καὶ χωρὶς κόκκαλα. Καμάρωνα καὶ φούσκωνα σὰν
 τὸν γάλο, συναπαντήθηκαμε δυὸ τρεῖς φορὰς καὶ ἡ ἴδια δου-
 λειὰ γινότανε, ὡς ποῦ γύρισα καὶ εἶπα σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς φί-

Βρὲ θεοκαταραμένε, μετακόμισι εἶναι αὐτὴ ἡ σπασιμοεπίπλω;

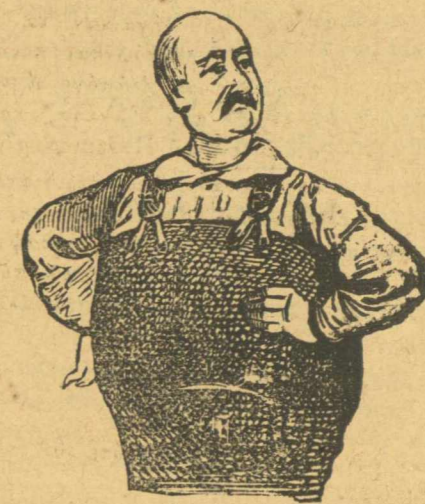
λους μου, ρὲ ἀδερφέ, αὐτὸ τὸ κορίτσι θὰ μὲ κατακολάσῃ, ἀπὸ
 ποῦ εἶναι. Αὐτὴ κοντεύει νὰ μὲ φάῃ μὲ τὰ μάτια τῆς. Τότε
 πλησίασε ἕνας καὶ μοῦ λέει:—Εἶναι Περαιώτισσα καὶ

Κυρὰ μου δὲν μοῦ κάρεις γιὰ τὸ σπῆτι μου, γιὰ τὴν μοιάξις
 σὰ χρυσογαδάρενα.

μὴ τὸ πέρνης ἀπάνω σου, καὶ ἡ ματιαῖς εἶναι γιὰ τὸν κλητῆρα
 ποῦ εἶναι στὸ πλάι μας.

Ἐφυγα, ἔχασα τὸ κέρι μου, καὶ οὔλα τὰ πάντα καὶ ἀνέ-
 θηκα ἀπάνω καὶ ἀπὸ τὴν φούρκα μου ποῦ νομίζετε πῶς ἔξέ-
 πεσα γιὰ νὰ ξεθυμῶ ἀπὸ τὸ σεκλέτι μου;

Μὲ τῆς μεγάλας του ἰδέαις κατάντησε νὰ φουσκῶσῃ σὰν
 ἀερόστατο.

Στὸ Κράσοπουλειὸ

ποῦ εἶναι στὸ δρόμο τοῦ Εὐρυπίδου, καὶ ἀπέναντι τοῦ κὺρ κυ-
 ρίου Κατσανδρῆ ποῦ τὸ διευθύνουν ὁ Πανάγος Φιλιντρόπου-
 λος καὶ ὁ Γιάννης ὁ Τσακανίκας καὶ ἔχουν ξενοδόχο καὶ τὸν
 περιβόητο Κων. Καψῆ.

Βρὲ τοὺς μασκαράδες, μὰ κρασί ἦτανε κείνο, μὰ φαγεῖα,
 μὰ περιποιήσι, μὰ γκράν ταβερνοξενοδοχεῖο.

Ἐγὼ κρασί δὲν πίνω βρὲ τσαναμπέτισα

Καὶ μέσ' τῆ Γορτυνία σὲ θυμήθηκα καὶ μέθυσα.

Δὲν ταιριάζει ὁ στίχος ἀλλὰ τὸ ἴδιο κάνει, τὸν κάνωμε μετς
 καὶ ταιριάζει μὲ τὸ ζῆρι, καὶ ἂν σὰς ψευτιζῶ ἔτσι νὰ χιλιά-
 σουν τ' ἀποθαμένα σὰς.

Πρὸς τὸν ὑπουργὸν

τῶν Στρατιωτικῶν. Ρε ἀδερφέ, στό Θεό σου, εἶναι πρᾶγμα ποῦ μποροῦν νά τὸ φᾶν καὶ οἱ σκύλοι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ποῦ κάνεις σὺ γιὰ τὴ σχολή τῶν ὑπαξιωματικῶν, νά τοὺς κλείνης σὰν μαντρόσκυλα μέσα σὲ κείνα τὰ μακρὰ τόχη ποῦ τοὺς ἐκλείσεις, καὶ νά μὴ τοὺς ἀφίνης νά βγαίνουν σὰν ἄνθρωποι κι' αὐτοὶ ὅξω ἀπαξ τὸ ἐλάχιστον τῆς ἡμερῶς, μόνο τοὺς πολιορκησες κεὶ σὰν τοὺς πολιορκουμένους τοῦ Μέτς ;

Κατὰ τὴν στεχωρία ποῦ τοὺς ἔχεις, ξέρεις τί θὰ κάνουν ; Θὰ κάνουν ἐξοδο τοῦ Μεσολογγίου, καὶ θὰ πᾶν οἱ κύριοι διοικηταὶ καμμιά βραδυὰ καὶ θὰ βροῦν εὐκαιρο τὸ φρούριο τῆς σχολῆς τῶν ὑπαξιωματικῶν σου.

Πρέπει νά ξέρης, κύριε μὲ τὰ πολλὰ γράμματα, ὑπουργέ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν, ὅτι ὁ μέγας περιορισμὸς φέρνει βλάβη, καὶ ὅτι ἐκεῖνοι ποῦ πρόκειται νά βροῦν μιὰ μέρα ἀξιωματικοὶ πρέπει νά μαθαίνουν, ὄχι στὴν ἀγριότητα καὶ θηριώδη αὐστηρότητα, ἀλλὰ εἰς τὰ ἡμερὰ καὶ ἐπιεικῶς φέρεσται.

Ἦγουν σου, θέλεις νά βγάνης καλοὺς ἀξιωματικούς, κ. Τρικούπη, καὶ θὰ βγάνης θηρία.

Ἔλα νά σὲ πάρωμε καὶ σὲ καθίσωμε μιὰ μέρα μέσα στὴ σχολή τῶν ὑπαξιωματικῶν καὶ τότε τὰ κουβεντιάζωμε, γιὰ νά καταλάβῃ στοῦ Κόκλα βρίσκεσαι ἢ σὲ σχολή ὑπαξιωματικῶν.

Συγχώρεσέ με λοιπὸν νά σὲ πῶ, ὅτι εἶσαι τρελὸς σὰν τὸν Κουμπάρη καὶ κἄτι χειρότερος, καὶ ἂν δὲν ἦσαι, κατάγγειλέ με νά σοῦ τὸ ἀποδείξω, ἀλλὰ σὺ δὲν ἦσαι τρελὸς καὶ οὔτε ἔχεις ἀνάγκη ν' ἀποδείξης ὅτι εἶσαι τέτοιος, καὶ μόνον οἱ τρελοὶ ἔχουν ἀνάγκη ν' ἀποδείχνουν ὅτι δὲν εἶναι τέτοιοι. Ἄλὸν μαρσέ λοιπόν.

Κύριε Γιάννη

Σὲ περικαλῶ πὲς νά μαζευτοῦν τὰ δουλικὰ καὶ νά μὴ βάζουν νά πείσουν νά σὲ ἀβες νά καὶ τὰ λοιπά. Μαρία Τσινοπούλου.

Αὐτὰ μᾶς γράφει ἡ κυρὰ Μαρία ἀλλὰ τί θέλει νά πῇ ἡ γυναῖκα, αὐτὸ πλέον ἀφίνεται στὴν ἐξυπναδα σας νά τὸ βρῆτε.

Ἀπὸ τῆ Πάτρα

μοῦ γράφει ὁ φίλος μου Χρυσόλυτος, ποῦ δὲν τὸν γνωρίζω ὅτι μοῦ δίνει 110 φράγκα νά μὴ τὸ δημοσιέψω καὶ τὴν δευτέρα μὲ περιμένει νά συνταπαντηθοῦμε στὸ περιβόλι τοῦ Καλαμογδάρτη:

Ἄσιντε μπακαλοῦμ, νά δοῦμε ὡς ποῦ θὰ φτάσῃ αὐτὴ ἡ παλαβομάρα. Τιποτα ἄλλο δὲν μπορῶ ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ γράμματα νά καταλαβῶ, παρὰ μόνο, ὅτι θέλουν νά μοῦ πιπιλήσουν τὸν νοῦ μου, ἄμ δὲν θὰ τὸ κατωρθώσουν καὶ ἄς μὴ χάνωνται.

Μερικοὶ

φυλακώμενοι παραπονοῦνται ὅτι δὲν τοὺς φτάνει τὸ φαγεῖ ποῦ τοὺς δίνει ἡ ἐπιτροπή.

Ἐξέτασα τὸ πρᾶγμα καὶ βρῆκα πῶς δὲ ἔχουν καθόλου δικαιο, διότι τὴ τροφή ποῦ δίνει ἡ ἐπιτροπή στοὺς φυλακωμένους εἶναι ἡ ἴδια ποῦ δίνουν καὶ στῆς καλλίτερες φυλακαὶς τῆς Εὐρώπης, καὶ σὲ μερικαὶς μάλιστα ἐκεῖ, δίνουν κρέας μόνο κάθε 15 μέραις.

Νά μὴ τὰ θέλωμε πάλι καὶ ὅλα δικὰ μας καὶ γκρινιάζωμε σὰν τὰ γατούλια, εἴτε πεινασμένα εἴτε χορτασμένα εἶναι. Νά λέμε καὶ τοῦ στραβοῦ τὸ δίκαιο κάμμιά φορὰ καὶ νά μὴ μᾶς κοκοφᾶίνεται.

Κύρ ὑπαστυόνε

τῆς Νεάπολις παρὰ πολὺ φουργιόζος ἄνθρωπος φαίνεται, θη

ρίο, εἶσαι στριφοβιδόνιος εἶσαι καὶ τέλες πάντων ἀλλοιώτικος ἄνθρωπος εἶσαι.

Τί σοῦ κανε, ρε μαγκούφη καὶ σένα προχτὲς καὶ πῆγες καὶ ἐκλείσεις ἀπὸ τῆς ἐνιαῖ ἡ ὥρα τὸ καφενεῖο Πατρίς καὶ πῆρες καὶ τὸν σεβιτόρο μέσα καὶ τοῦδωκες καὶ παπαλιαίς. Τὸ πρινοκόκκι σὺφαγε ὁ ἄνθρωπος ;

Ξέρεις τί θέλεις σὺ ; Θέλεις νά σὲ πιάσουν καὶ νά σὲ στήσουν καταμεσῆς στὸ δρόμο κεὶ ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ Πολυτεχνεῖο ποῦ κάνουν φοβερὸ πετροπόλεμο, γιὰ νά σοῦ σπάσουν οἱ ἥρωες πετροπολεμισταὶ τὸ κεφάλι, ὅπως κοντεύουν νά σπάσουν καὶ τῶν πολιτῶν, ποῦ δὲν μποροῦν νά περάσουν ἀπὸ κεὶ πλέον.

Σύρε, καὶ συμμαζέψε τὰ βρωμόπαιδα, ἀδερφέ, γιὰτί τὸ παραξύλωσαν, καὶ ἂν φοβᾶσαι νά πᾶς σὺ, πὲς μας νά σοῦ στείλωμε μεις καμπόσους ἥρωας κλητῆρας ποῦ ξέρουνε νά τὰ κάνουν ὅλα σκουπιδοχορτα.

Κεὶ παραπάνω

ἀπὸ τοῦ Γιωργαντᾶ τὸ μπακάλικο ἔχουν ἀπὸ δῶ καὶ μῆνας καταμεσῆς στὸ δρόμο στὴ Μάντρα τοῦ Βούρου ριχμένα βουνὰ χρώματα, μάρμαρα, πέτρες, λάκκους, ἀκαθαρσίαις, χαντάκια, καὶ ὅτι ἄλλο θέλετε, ὥστε ὅποιος περνᾶ τὴ νύχτα εἶναι βέβαιος, ἂν δὲν βγάῃ τὰ ποδάρια του, ὅτι θὰ σπάσῃ τὰ μούτρα του καὶ νά πάῃ μὲ σπασμένα μούτρα στὸ σπίτι.

Πέρασε καὶ ἔμενε, διευθυντὴ καμμιά φορὰ καὶ ἀπὸ τῆς συνοικίαις τῆς Νεάπολις, εἶναι ἀριστοκρατικαὶς καὶ μὴ μᾶς πέρνης μᾶς τοὺς τσεντελμάνιδες γιὰ κνῶδαλα, θὰ πῆς, καὶ ποῦ μπορῶ γῶ νά βρίσκωμαι πανταχοῦπαρών ; Ἄμ' τί νά σοῦ κάνωμε πάλι καὶ μεις, ἀφοῦ δὲν ἔχεις ὑπαστυόνε τῆς προκοπῆς ; Πέ: του νά κουνηθῇ λίγο.

Τὸ πασίγνωστον

λεωφορεῖον τοῦ ἀρκαντάσι Προβατάρη φεύγει καθ' ἐκάστην τῆς ἡμέρας καὶ στῆς 3 ὕστερα ἀπὸ τὸ μεσημέρι καὶ ταξιδεύει ὡς τὸ Μαρκόπουλο. Τὸν σταθμὸ του τὸν ἔχει κεὶ κοντὰ εἰς τὸ καπνοπωλεῖον τοῦ Κυριαγιάζοπούλου. Τώρα στὸν καιρὸ τῶν μούστων, οἱ καταστηματαρχίδες πρέπει νά χρωστοῦν ἐγνωμοσύνη στὸν Προβατάρη, ὁ ὁποῖος ἀναλαμβάνει νά τοὺς ὀδηγήσῃ σὴν πρόβατα ὅπου θέλουν γιὰ νά κάνουν τὴ δουλειὰ τους μὲ ἄκρα ἀσφάλεια καὶ ἡσυχία. Ἐχει καὶ γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον δεμένον μπρὸς στὸ λεωφορεῖό του καὶ ἓνα κρούπ κανόνι.

Λοιπὸν μπρὸς κύριοι μυστοαγορασταὶ γιὰτί ἄμα ποῦ φεύγει αὐτὸ τὸ λεωφορεῖο ἄλλο δὲν βρίσκεται καὶ θὰ σᾶς κουστίσῃ ὁ κοῦκος ἀηδόνι.

Ὅταν σᾶς

λέω ὅτι οἱ χρυσοχάδραρι εἶναι κλέφτες σεῖς λέτε, ὄχι, εἶναι καὶ μερικοὶ τίμιοι. Πολὺ καλά. Προχτὲς εἶδα ἓναν ἄνθρωπο στὸν Περαιζ, καὶ τὸν τραβοῦσε ὁ ἓνας καὶ ὁ ἄλλος καὶ τοῦ γύρευαν νά τοὺς πληρώσῃ. Ρώτησ τί λογιῆς κανονιέρης εἶναι πάλι αὐτός, καὶ μοῦπαν πῶς εἶναι ὁ δυστυχὴς πρὸν τροφοδότης τῆς Πανελλήνου (!) ἐταιρίας Φώτης Μακρινάκης, τὸν ὁποῖο εὐγανε ἡ ἐταιρία ἀπὸ τὸ βαπόρι γιὰτί δὲν εἶχε νά δώσῃ κοτόπουλο τοῦ πλοιάρχου τὴν Μεγάλῃ Παρασκευῇ καὶ τοῦ χρωστᾶ ἡ ἐταιρία 635 δραχμαὶς καὶ τώρα ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει λεπτὰ νά πληρώσῃ τοὺς πιστωτάς του.

Ὅρσε λοιπὸν σουφραντζίδες μὲς' τὴν Πανελληνιὸ σας ἐταιρία τὴν κάλπικη.

Μεγάλος καὶ φοβερὸς πόλεμος γίνεται γιὰ ἓνα καφέ σαντᾶν ποῦ ἐκλείσει ὑπερπαρανόμῳς ὁ ἐπαρχος καὶ συγγενῆς ἐνοὺς δὲ ποურγοῦ, γιὰτί ἔτσι τῶθελε. Ἀπάνω στὴν κωμικοτραγικὴ αὐτὴ ὑπόθεσι ἔχομε νά γράψωμε ὑπὲρ πάρα πολλὰ, γιὰ νά δῆτε πῶς διοικοῦνται στῆς ἐπαρχίαις οἱ ρωμνοί.